

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudce JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **B. J.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká hradební 3118/48, 400 02, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 8. 2007, č. j. 42 Ca 14/2007 – 14,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 8. 2007, č. j. 42 Ca 14/2007 – 14, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále jen stěžovatel) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen krajský soud), kterým bylo napadené rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje (dále jen KÚÚK) ze dne 25. 6. 2007, č. j. 2868/DS/116843/Bre, o zamítnutí žalobcova odvolání a potvrzení předcházejícího rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 28. 2. 2007, č. j. MM/OK/PD/62422/06 zrušeno a věc vrácena stěžovateli k dalšímu řízení.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti především uvádí, že teprve doručením rozsudku stěžovatel jako účastník zjistil, že bylo vedeno soudní řízení o žalobě proti jeho rozhodnutí.

Stěžovatel odkazuje na ustanovení § 74 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), dle kterého předseda senátu doručí žalobu žalovanému do vlastních rukou. Současně uloží žalovanému, aby nejdéle ve dvouměsíční lhůtě předložil správní spisy a své vyjádření k žalobě. To však krajský soud neučinil. Žalovanému úřadu jako účastníkovi řízení nebyla doručena žaloba, nebyl vyzván, aby se k ní mohl vyjádřit. Tím dle stěžovatele došlo k podstatnému porušení procesního práva žalovaného úřadu, nebyl mu vůbec dán prostor k účasti na předmětném řízení. Dle ustanovení § 36 s. ř. s. účastníci mají rovné postavení. Soud je povinen poskytnout jim stejné možnosti k uplatnění jejich práv. Rovné postavení účastníků řízení je jednou ze základních zásad soudního procesu danou ústavními předpisy. Tím, že soud nezajistil, aby oba účastníci dostali stejné možnosti při hájení svých práv a zájmů, stejnou možnost při uplatnění argumentů ve věci, opomenutím jednoho z účastníků řízení postupoval krajský soud zcela v rozporu se zákonem.

Stěžovatel dále namítá, že rozhodnutí v části týkající se náhrady procesních nákladů je nezákonné. Soud nemohl stanovit odměnu zástupce podle vyhlášky č. 484/2000 Sb., kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem při rozhodování o náhradě nákladů řízení v občanském soudním řízení. V souladu s ustanovením § 35 odst. 2 s. ř. s. se pro určení výše této odměny užije obdobně zvláštní předpis, jímž jsou stanoveny odměny a náhrady advokátům za poskytování právních služeb, vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Soud tak řádně nezdůvodnil, zda uplatňované náklady jsou důvodné, tj. zda jsou vyčísleny správně, zda jsou přiměřené a příslušnému právnímu předpisu odpovídající.

Mimo to stěžovatel uvádí, že pokud soud vyzval žalobce k zaplacení soudního poplatku až v rozsudku, kterým bylo podané žalobě vyhověno, není jeho postup v souladu se zákonem.

S ohledem na výše uvedené navrhuje stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobce uvedl, že ponechává na posouzení Nejvyššího správního soudu, zda je kasační stížnost oprávněná či nikoliv, jelikož toto posouzení závisí z valné většiny na zhodnocení správnosti procesních kroků soudu prvního stupně učiněných před vydáním napadeného rozhodnutí.

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a věc posoudil následujícím způsobem.

Po zvážení uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele je důvodná.

Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s názorem stěžovatele ohledně skutečnosti, že krajský soud se svým postupem dopustil vady řízení před soudem, která měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, když nebyla v souladu s ustanovením § 74 s. ř. s. doručena žaloba stěžovateli, nebylo mu uloženo předložit správní spis a své vyjádření k žalobě. Krajský soud zásadním způsobem porušil stěžovatelovo právo na spravedlivý proces, odňal-li mu možnost hájit své zájmy před soudem. Právo na spravedlivý proces v sobě zahrnuje jednak jeden z prvků širšího pojmu spravedlivého řízení – zásadu rovnosti zbraní, která žádá, aby každému účastníku řízení byla dána možnost přednést svoji věc za podmínek, které ho neznevýhodňují ve srovnání s protistranou; dále v sobě zahrnuje právo na kontradiktorní řízení, které opravňuje účastníka řízení dozvědět se o názoru nebo dokumentech protistrany a diskutovat o nich.

Správní spisy jsou přitom v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu esenciálním podkladem, z něhož krajský soud vychází, neboť při své činnosti také zjišťuje, zda obsah správního spisu je dostatečnou oporou pro žalobou napadené rozhodnutí. Pokud si krajský soud správní spis nevyžádal, nemohlo být jeho rozhodnutí řádně odůvodněno a nutně se stává nepřezkoumatelným.

Nejvyšší správní soud se dále ztotožňuje s názorem stěžovatele ohledně nákladů řízení. Krajský soud pochybil, rozhodl-li o nákladech řízení dle vyhlášky č. 484/2000 Sb., upravující odměny za zastupování účastníka advokátem v občanském soudním řízení a nikoliv dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu.

Rovněž tak postup krajského soudu, který vyzval žalobce k zaplacení soudního poplatku až ve výroku svého rozsudku není v souladu s ustanovením § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, i když je v rozhodnutí na něj odkazováno. Dle uvedeného ustanovení, nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí lhůty řízení zastaví. Krajský soud tak měl žalobce vyzvat k zaplacení soudního poplatku, a pokud by nebyl zaplacen ve stanovené lhůtě, měl řízení zastavit.

Na základě výše uvedených vad, kterých se krajský soud v řízení dopustil, Nejvyšší správní soud nemohl než napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 29. září 2008

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu